

adoptivfamiljer

MEDLEMSTIDNING FÖR FAMILJEFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 3-4 2014

FFIA har nu i stort sett avslutat sin adoptionsverksamhet. Nu börjar framtiden i FFIA:s medlems- och biståndsförening.

FFIA mot en ny framtid

Vid årsskiftet har nästan all kontorspersonal avslutat sina anställningar, endast Annikka Hedberg finns kvar fram till årsmötet 2015. Från årsskiftet kommer föreningen att ha en kontorslokal i Chalmers kontorshotell

Med den tidning du håller i din hand har vi haft ambitionen att nå så många som möjligt av de barn och familjer som adopterat och adopterats genom FFIA:s försorg. Vår förhoppning är att vi ska kunna erbjuda en så intressant förening att alla vill bli medlemmar.

Registrering och medlemsanmälan görs på FFIA:s hemsida, www.ffa.se

VILKA ÄR DÅ VÅRA VISIONER INFÖR FRAMTIDEN? Vi vet att en adoption påverkar familjebanden på olika sätt genom livet, och vi vill kunna bidra med kunskap och möjligheter till stöd. Vi vill fortsättningsvis också i möjligaste mån upprätthålla kontakten med våra tidigare bistånds- och utlandskontakter.

Våra hjärtan klappar också för alla de barn som inte fick en familj, och särskilt då för dem som av olika anledningar lever under svåra förhållanden. Vi fortsätter således att stödja olika verksamheter och sociala projekt genom biståndet.

Vår förhoppning är att vår medlemstidning också i fortsättningen ska komma ut med fyra nummer om året. Webbplatsen kommer vi fortsättningsvis att hålla aktuell och informativ.

Vi vill också gärna hålla oss uppdaterade om vad som händer inom det internationella adoptionssamfundet, och då främst det svenska och nordiska.

Det här är något av det vi kommer att arbeta med under 2015.

Råd & Stöd

Redan i skiftet januari/februari startar vi med att en legitimerad terapeut under två timmar per vecka kommer att finnas tillgänglig på telefon för att ge adopterade och deras familjer möjlighet till ett 30 minuters gratis samtalsstöd. Som medlem kommer man att få tillgång till FFIA:s lösenordsskyddade medlemssida, och via den får man också information om aktuellt telefonnummer till samtalsstödtelenen.

För de flesta adopterade och deras familjer fungerar det bra efter adoptionen, men ibland kan man vid något tillfälle eller under en längre tid behöva söka terapeutisk hjälp. Vi vet att detta kan var förenat med höga kostnader.

FFIA:s styrelse kommer därför att föreslå kommande årsmöte att fatta beslut om att bilda en fond, ur vilken man som medlem kan söka fondmedel för terapi

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth

rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo

pia.ernlo1@telia.com

Maria Säaw

saaw_maria@yahoo.se

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,

adress se ovan

OMSLAGSBILD

Adopterade från olika länder,
förmedlade av FFIA

Collage: Ing-Marie Söderberg

Vi Adoptivfamiljer nr 3-4/2014

Nya FFIA - sid 2

FFIA från början - sid 4

FFIA i världen/Pune - sid 6

Guatemala - sid 9

Rumänien - sid 11

Sydindien - sid 13

Kina- sid 16

Volontär på barnhem - sid 18

Tack från kontoret- sid 22

Ordförandefunderingar - sid 23

Återresa till Thailand - sid 24

Våra internationella kontakter. Henri Tiphagne från Sydindien eskorterar ett barn till Sverige 1984. Läs hans brev till de adopterade på sidan 13

Återresor & Rötter

Att som adopterad ha funderingar kring sitt ursprung och att vilja veta mera är naturligt. Man vill göra en resa till sitt ursprungsland och kanske också söka sitt biologiska ursprung.

För att ge adopterade möjlighet att söka ett ekonomiskt bidrag till detta kommer styrelsen även att föreslå årsmötet att besluta att inrätta stipendium för ansökan om ekonomiskt bidrag till en återresa/rotsökning.

Bistånd

Ni som är medlemmar i föreningen har säkert läst om vårt lyckade projektarbete i Kina. Många fler av barnhemmens personal behöver lära sig hur man kan ge barn födda med klumpfot en bättre livskvalitet genom Ponseti-metoden. Det vill vi fortsätta bidra till.

Det finns många barn i utsatta miljöer som behöver stöd. Barn med fysiska eller psykiska funktionsnedsättningar tillhör ofta de mest behövande. Genom stöd och samarbete med organisationer i våra ursprungsländer som arbetar för barns rättigheter vill vi bidra till en mänskligare värld.

Att vara ensamstående mamma är en utsatt situation i många kulturer. I Nazareth i Indien och på daghemmet Aruna i Sri Lanka ger vi mammorna möjlighet till försörjning genom att bidra till omsorg om barnen. På kvinnohuset Sudhantra i Madurai görs insatser för socialt utsatta kvinnor, vilket ofta också bidrar till en bättre värld för barnen.

Vi vill att biståndet ska vara långsiktigt och att det ska ge ett ökat engagemang och ökande möjligheter för mottagaren. Vår förhoppning är att fler medlemmar vill bidra i det viktiga biståndsarbetet.

Styrelsen kommer att föreslå årsmötet att avsätta medel för att utveckla biståndsarbetet.

Webbplatsen

Vi kommer självklart att behålla och utveckla FFIA:s webbplats. Innehåller kommer så småningom att förändras för att spegla den kommande verksamheten.

Ambitionen är att ta vara på det material som FFIA har samlat genom åren med adoptionsverksamhet; historik, bilder och information kring de barnhem FFIA har förmedlat barn ifrån.

Aktuell information om våra biståndsprojekt och den verksamhet som det nya FFIA bedriver kommer också att vara en viktig del. Vi hoppas att ni som medlemmar bidrar med innehållet till webbsidan, det kan handla om tips på platser för återträffar, erfarenheter från återresor och annat.

De äldsta av FFIA:s barn ska snart fylla 40 år ... Britt-Marie Nygren blickar tillbaka på 35 år och nästan tre och ett halvt tusen barn.

Så många barn ...

FFFIA:s historia startade med en indier som var på besök i Sverige, och som träffade en adoptivfamilj i Örnsköldsvik. Han tyckte att det var en fantastisk lösning att låta barn från barnhem i Indien få en familj i Sverige och ville hjälpa till. Detta blev startskottet för föreningens förmedlingsverksamhet och det första året kom 30 barn till våra familjer från Mumbai (Bombay) i Indien. De äldsta av dessa barn ska snart fylla 40 år. Det känns märkligt för mig som minns var och en av dem som de små barnhemsbarn jag i de flesta fall träffade 1980 första gången i Indien.

Det var ett annat Indien 1980 och att få en inblick i hur livet på ett barnhem kunde se ut för barnen skapade ett stort engagemang som vi alla på FFIA burit med oss genom åren. Situationen på barnhemmen var svår.

Barnen var ständigt sjuka och hade inflammationer, skabb och löss. På det största barnhemmet i Mumbai sov barnen direkt på stengolvet och det fanns inte tillräckligt med filtar. Jag minns att vi engagerade oss i att sy sovsäckar till barnen. Vi hjälpte ett annat barnhem att bygga en Child Care Unit som innebar att barnadödligheten på barnhemmet minskade drastiskt.

Att inget barn skulle behöva växa upp på ett barnhem utan föräldrar och kärleksfull familj var och är en grundtanke hos oss.

FRÅN VÄLGÖRENHET TILL BARNETS RÄTTIGHET. Mycket hände i Indien under de första åren. Från att ha varit en relativt oorganiserad välgörenhetsverksamhet med olika tillämpning i varje delstat, förvandlade Supreme Court i ett domslut 1984 adoptionsverksamhet till en accepterad social rättighet för föräldralösa barn. Reglerna blev enhetliga i landet och det skapades en myndighet som tog ett visst ansvar.

Denna utveckling har vi sedan sett i

land efter land. På 80-talet var det många som talade om för oss hur fantastiska alla adoptivföräldrar var som ville ta till sig ett av alla dessa övergivna barn.

Det förekom, i vart fall vid privata adoptioner, att barn kunde väljas ut av föräldrarna eller någon representant för dem, precis som det också valdes barn på svenska barnhem en gång i tiden.

Idag är det barnens företrädare som väljer föräldrar till barnen utifrån barnens behov. I och med den svängningen har kraven på adoptivföräldrar och på uppföljningsrapportering skärps steg för steg i de flesta av adoptionsländerna.

FRÅN INTERNATIONELL ADOPTION MOT

INHEMSK ADOPTION. I och med att Haagkonventionen om skydd av barn och samarbete vid internationella adoptioner kom 1993 blev det tydligt vad som ansågs vara rätt arbetsordning. Det fick så småningom ett stort genomslag i de flesta av våra adoptionsländer.

Att inget land skulle använda internationell adoption som ett förstahandsalternativ för barnen blev tydligt, och man började anstränga sig för att ändra attityder i länderna. Det är fantastiskt att denna förändring kunnat få så stort genomslag på så många håll och det innebär att de flesta övergivna barn idag får ny familj i sitt hemland.

Där tror jag att de internationellt adopterade bar-

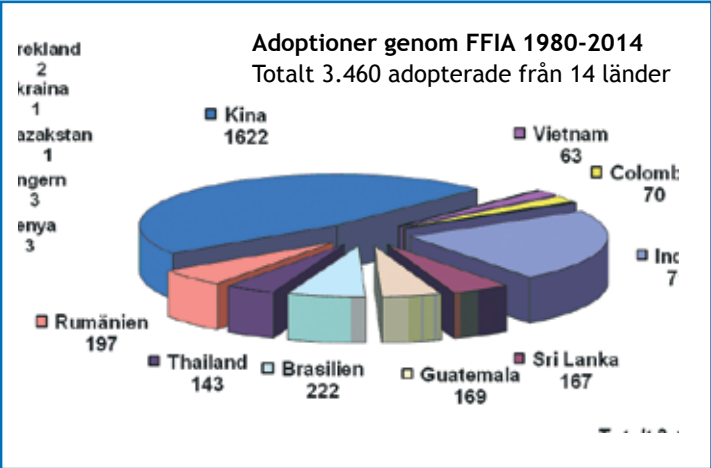
nens återbesök i ursprungsländerna också har spelat en stor roll. Man har genom våra adoptivbarn så tydligt kunnat förstå att barnen präglas av den miljö de växer upp i – inte den de föddes in i.

FRÅN SAMVERKAN TILL KONKURRENS.

När FFIA och de övriga organisationerna auktoriserades 1980 fanns redan Adoptionscentrum. De var redan då en av de allra största adoptionsorganisationerna (om inte den största) i världen. Reglerna sa att organisationerna inte skulle finnas på samma kontakter i utlandet och eftersom AC redan då var etablerade på de flesta ”stora” kontakter, blev det trögt för oss andra att utvecklas.

Thailand. Sista mötet med centralmyndigheten i Bangkok november 2013.

Denna grundregel ändrades 1997 på önskemål från AC som då ville börja samarbeta med Kina, som då börjat bli ett betydande adoptionsland, och där FFIA och Barnens vänner hunnit etablera sig sedan några år tillbaks.

Från den dagen har organisationerna allt oftare samarbetat med samma kontakter i utlandet. Ändringen fick även till följd att vi mindre organisationer kunde etablera samarbete med vissa av de myndigheter där endast AC tidigare funnits.

När FFIA nu avslutar förmedlingsverksamheten hade vi endast ett par kontakter där vi varit ensamma förmedlande organisation i Sverige. Röda Korsets barnhem i Bangkok har BFA (Barnen framför allt) fått möjlighet att ta över och Kazakstan får vi lämna efter endast en adoption. I övrigt har någon annan organisation samarbete med samtliga FFIA:s kontakter i utlandet vilket gjort det relativt enkelt att föra över ansökningar till dem.

Det faktum att flera organisationer arbetar med samma sak bidrar till att kostnaderna för adoptivfamiljerna ökar. Fler ska resa, fler ska administrera, fler ska skapa informationsmaterial och hålla sig kunniga och informerade om samma saker. I exempelvis ett land som Kenya med relativt få adoptioner och fyra svenska organisationer upplevde vi det som ganska onödigt.

Man kan tycka att konkurrens ska skapa lägre kostnader, men så är inte fallet i adoptionsvärlden. Det är alltför mycket vi inte kan påverka. Vi kan bara konkurrera med våra administrativa kostnader, vår kompetens och service men det är alltid svårt att jämföra.

FRÅN SAMRÅD MOT TILLSYN OCH KONTROLL. Från 1980 och fram till att den svenska lagstiftningen ändrades 2003 hade vår tillsynsmyndighet NIA (numera MIA) även uppgiften att underlätta adoption i Sverige av utländska barn. Vi hade ofta dialog mellan myndighet och organisationer om olika frågor och kunde gemensamt finna lösningar i olika situationer.

Från 2003 har myndigheten haft en tydligare tillsyns- och kontrollerande roll vilket påverkat samrådet på ett negativt sätt och gjort kommunikationen mer komplicerad.

Vi har upplevt att mängden information som myndigheten kräver från oss or-

Nyfiken förväntan. Ett av FFIA:s första barn i Bombay och hennes kompisar tittar på brev från familjen i Sverige

ganisationer successivt ökat vilket blivit en ytterligare påfåga på administrationen.

SÅ MÅNGA BARN... Det blev 3 460 barn förmedlade under dessa år. Två av dem har redan hunnit fylla 40 år och nästan 400 har passerat 30-årsstrecket. De allra flesta verkar nöjda med sina liv och jag hoppas att det förblir så även i framtiden. Ni har alla en plats i mitt hjärta.

Britt-Marie Nygren

Britt-Marie Nygren (f.d. Hembert) var med och startade FFIA 1979.

Hon var föreningens verksamhetschef fram till 2007 och har därefter arbetat kvar med viss handläggning och som "senior adviser".

Hon har etablerat nästan samtliga av de utlandskontakter som barnen har kommit ifrån och har följt ländernas utveckling genom åren.

FFIA:s internationella kontakter

FFIA:S ADOPTIONSVERKSAMHET BÖRJADE i Bombay i Indien 1980. Efter ett par år utökades kontaktnätet med Sri Lanka och Guatemala. Genom åren har FFIA förmedlat adoptioner även från Brasilien, Colombia, Grekland, Ukraina, Kina, Thailand, Rumänien, Vietnam, Ungern, Kazakstan och Kenya.

Flest barn har kommit från Kina – 1 622 stycken – med Indien som tvåa – 797 stycken. Från Grekland, Ukraina, Ungern och Kazakstan har det bara kommit enstaka barn – i de två sistnämnda länderna beror det på att vi inte hann få fler innan FFIA lade ned adoptionsverksamheten.

Brasilien, Guatemala, Rumänien och Vietnam var länder varifrån det under perioder kom rätt många barn, men där verksamheten avvecklades av politiska eller andra skäl.

Totalt har FFIA förmedlat 3 460 barn under sin trettiofemåriga existens. Från några av våra kontakter har det nu kommit brev med berättelser om hur adoptionsarbetet fungerat i deras länder och hur samarbetet med FFIA varit. När det gäller adoptionerna från Kina har Britt-Marie Nygren skrivit ned sina egna erfarenheter.

INDIEN PUNE

Liten men tuff

Dipika Maharaj Singh har under flera decennier varit en profil och föregångare inom barnområdet i Indien. Hon är fortfarande aktiv som vice ordförande i SOFOSH (Society of Friends of Sasson Hospital) som startade barnhemmet Shreevatsa i oktober 1973. SOFOSH driver även barnhemmet Tara för handikappade barn och flera andra projekt inom området barn- och mödravård.

Bhagvad Gita, som betyder Guds sång, är en 700 verser lång gospel som innehåller en livsfilosofi som gavs till världen för cirka 5000 år sedan. Författaren till denna filosofiska avhandling var en av de mest älskade gudarna i den hinduiska gudavärlden, känd som Lord Krishna. Han föddes i en fängelsecell en mörk och stormig natt. Hans far smugglade ut honom från fängelset för att rädda honom från att bli dödad av den

djävulske kungen, som var rädd att detta barn skulle förgöra honom.

Krishna lades i en vasskorg i vattnet och lämnades till den strida flodens nåd och den förde honom till ett äkta par som tog hand om detta ovanliga barn. Historien om den kärleksfulla relationen de delade med honom har fyllt volymer av poesi och litteratur. Krishna var ett adopterat barn.

Det var bilden av den flytande baby

Krishna som blev symbolen för Shreevatsa barnhem som bildades på Sassoon hospital i Pune 1973. Ännu 5000 år senare så var det under liknande omständigheter som krisdrabbade barn hittades i korgar eller tyglindor, undan gömda på fält och i trädgårdar, busshållplatser och järnvägsstationer för att sedan bäras in på barnhem i kraftiga polismäns skyddande armar.

DET FANNS ENDAST TRE eller fyra missionärsbarnhem i staden Pune som gav skydd till dessa räddade spädbarn, och deras vaggor var alltid fulla. En plats blev ledig endast när ett barn dog. Någon gång då och då stannade ett par till och blev förtjusta i ett av de många barnen och tog med barnet hem som fosterbarn eller för adoption. Institutionerna grep efter varje halmstrå för att ge barnen möjlighet till omvårdnad i ett hem. Även svaga relationer ansågs bättre än det liv som barnet hade på institutionen, där resurserna var så små och personalen otillräcklig för att kunna uppfylla barnens behov.

Beroende på överbeläggning var barnen konstant sjuka, speciellt drabbade av kroniska förkylningar och hosta, öroninflammation, lunginflammation, diarré och skabb. Dödstalen bland spädbarn var alarmerande.

SÅ ADOPTION VAR I BÖRJAN framför allt en åtgärd för att rädda liv och att tänka i ett längre tidsperspektiv var inte aktuellt. Barnhemmet måste ta tillfället i akt när det fanns en möjlig adoptivförälder. Framtiden skulle lösa sig själv ... det var vad vi hoppades.

Men för fyrtio år sedan kom inte alla eventuella adoptivföräldrar till barnhemmet för att hitta ett barn. Adoption kunde ske på många sätt. De mest förvånande var de brådskaande förfrågningarna om adoption från "gravida" kvinnor, vilket bestod i en fjäderkudde instoppad under kläderna, fick vi veta! Dessa kvinnor var rädda för att bli utsatta för märkningen som ofruktsamma kvinnor fick utstå. De låtsades åka till "mödrahemmet" för att föda ett barn och återvände till sina mäns familjer med ett barn som i hemlighet hämtats från ett barnhem.

Det fanns andra desperata förfrågningar om att ersätta dödfödda barn med ett ersättningsbarn (som var fött av en ogift mor som inte kunde behålla barnet).

Ibland hände detta utan att den oförstående fadern fick reda på det. Många kvinnor som låtsades vara gravida täckte upp för sin mans sterilitet för att bespara honom skammen att inte kunna bli far.

Men de bästa adoptionerna var när en släktings barn adopterades eftersom detta stärkte släktbanden och säkrade fortlevnaden av ättlingarna i en kultur där släktband spelar en så stor roll.

► Så mycket hemlighetsmakeri omgav dessa adoptioner att det var svårt att veta hur det gick sedan ... Om adoptivföräldrarna någonsin kom över rädslan för att adoptionen skulle uppdagas eller skulden över bedrägeriet, om barnen någonsin upptäckte sanningen och hur det påverkade deras liv.

PÅ ANDRA SIDAN av dessa hemlighetsfulla adoptioner fanns en annan mörk hemlighet ... en ogift mor, vanligtvis i tonåren, som hade begått den socialt oaccepterade "synden" att bli gravid utan att vara gift. Graviditeten hölls hemlig och förlossningen skedde vanligtvis långt från människor som kände den unga modern, även hennes föräldrar.

I de bästa fallen skedde förlossningen på väl utrustade sjukhus som Sasson hospital och i de värsta fallen var det privata förlossningar som ofta resulterade i för tidigt födda spädbarn, som ställdes ut i natten för att kämpa själva tills någon hörde deras svaga skrik.

Detta är en av Indiens många paradoxala sociala normer. Medan en gift kvinnas fertilitet och graviditet är en högt ansedd dygd så är en ogift kvinnas graviditet ansedd som en stor moralisk förvillelse och skamlig. Och en annan paradox: Det är den ogifta modern som är den "fallna kvinnan" medan den förmodade faderns moral inte ens ifrågasätts!

DET ÄR VIKTIGT ATT FÖRSTÅ att den ursprungliga pressen på att barnen ska vara födda inom äktenskapet beror på vikten av att kunna ge barnen både känslomässig och materiell trygghet i en familj med ansvarstagande föräldrar. Genom att detta resonemang tappades bort uppstod en förvirrad moralkod som ledde till att barn för illa.

Det var vårt nyetablerade center Shreevatsas strävan att återupprätta värdigheten och välbefinnandet hos vart och ett av de små som kom till oss för vård i extrema krissituationer och trauman. Därefter att hitta en familj till varje barn som kunde vårda och ta hand om det som deras biologiska föräldrar skulle gjort under lyckligare omständigheter.

Allt eftersom våra resurser ökade (mycket tack vare stödet vi fick från engagerade adoptivföräldrar och några barnorganisationer runt om i världen),

fick våra barn bättre vård på institutionerna. Adoption blev ett professionellt arbete. Allt efter som vår egen förståelse och erfarenhet växte på området så introducerade vi normer och tillvägagångssätt för att stötta alla inblandade i adoptionsprocessen, framför allt barnen.

Vi insåg att adoption inte är en engångshändelse utan en pågående process, och att de små barnen vi placerade hos adoptivföräldrar skulle växa upp och försöka ta tag i sina splittrade liv. De skulle komma att ha frågor och vi skulle inte ha några svar om deras dunkla förflutna och sina förlorade band.

RÅDGIVNING TILL DE BIOLOGISKA mödrarnas blev en viktig del av vår service. Varje moder fick olika valmöjligheter för sitt barn innan något beslut togs om omhändertagande av hennes barn. De fick sexualkunskap, information om preventivmedel, rådgivning för att bättre hantera förlust och sorg samt möjlighet till yrkesträning för att bli ekonomiskt oberoende.

De fick stöttning för att tillgodose sina lagliga rättigheter, för att återknyta med sina familjer (som ofta hade slängt ut dem), till och med för att hitta en äktenskapspartner! Idag blir de biologiska mödrarna informerade om att deras barn kan komma tillbaka för att träffa dem en dag.

Medan de biologiska mödrarna förr var helt förskräckta och motsatte sig denna möjlighet så är de idag mer öppna för rådgivning och accepterar det så länge det förblir konfidentiellt. Detta innebär en enorm attitydförändring.

Förr i tiden fick de flesta barnen adoptivföräldrar genom internationell adoption. Indiska föräldrar tvekade att adoptera barn som de inte hade släktband med. Men de allmänt spridda erfarenheterna av adoptioner till utländska föräldrar öppnade ögonen för adoptionsrelationer och ingav indiska familjer förtroende. Idag placeras de flesta barnen i inhemska familjer.

För barn med "speci-

ella behov" fortsätter vi att söka passande föräldrar genom internationell adoption, men detta kommer kanske också att förändras.

DEN 6 OKTOBER 1973 invigde vi vårt barnhem Shreevatsa, med sex kritiskt sjuka spädbarn i vår vård. Satish, Sumangala och Shreekant adopterades av familjer i Sverige. Lilla Sumangala, som knappt hade något kött på benen, bar en för stor T-shirt som hon fått av en svensk flicka. På bröstet stod med stora bokstäver "Liten men tuff". Det verkade omöjligt att hon skulle överleva, men hon adopterades snart av en svensk familj och flög iväg i deras armar till en annan del av världen och vi förlorade kontakten.

För ett par månader sedan stod hon i dörren, nu fyrtio år gammal, en själv-säker karriärkvinna och gift med en svenskfödd man som avgudar henne! Det fanns inga tecken på sorg i hennes tindrande ögon och bara hennes mamma minns det bräckliga lilla spädbarnet som de närde tillbaka till livet för fyrtio år sedan ...

"Liten men tuff" är en stående påminnelse om att varje barn föds med en obändig vilja att överleva och att spela sin roll i den här världen och att varje vuxen har ett ansvar att nära den viljan. För varje nyfött barns skrik läggs ännu en vers till Guds eviga sång, "Bhagvad Gita".

Dipika Maharaj Singh

Läs mer på www.sofosh.org

GUATEMALA

Ana-Maria Moreno är en guatemalansk socialarbetare som under en tid arbetade för FFIA. Hon har under senare år arbetat inom Socialdepartementet och även suttit med i styrelsen för den centralmyndighet för adoptioner som bildades 2008. Hon ger här en beskrivning över utvecklingen inom adoptionsområdet i Guatemala.

De adopterade drog vinstlotten

Under tidsperioden för den väpnade konflikten i Guatemala och den militära repressionens konsekvenser (främst på 70- och 80-talen), ledde de många fallen av splittrade familjer, antingen på grund av att föräldrarna övergav sina barn eller dog, till att många minderåriga övergavs eller blev föräldralösa. Den guatemalanska staten tog inte sitt ansvar för att skydda och ta hand om dessa barn.

De få statliga institutionerna tog emot de flesta av dem med många fysiska och emotionella problem. Flertalet förblev under institutionell kontroll fram till vuxen ålder då de levde med sviterna efter att ha varit institutionaliserade. Samtidigt startades sekulära och religiösa privata institutioner, som på olika sätt tog emot många övergivna barn.

Allt detta bidrog till att många barn föll offer för fysiska, sexuella och emotionella övergrepp. Det bör även nämnas att det fanns barn som togs om hand av övrig släkt, blev adopterade av vänner, föräldrarnas grannar eller moraliska och ansvarsfulla guatemalanska och utländska familjer.

DET VAR PÅ 90-TALET och början av 2000-talet som de flesta adoptioner utvecklades till en affärsmodell som gynnade advokater, domare, socialarbetare, sjuksköterskor, läkare och barnmorskor. Bevisen för att de inblandade aktörerna sysslade med korruption, barntraffick-

Liten Guatemalatjej på marknad

ing och illegala inkomster när det gällde adoptioner blev uppenbart år 2007 när 7 000 barn adopterades bort utomlands. Adoptionerna till guatemalanska familjer minskade stort på grund av att priset för en adoption varierade mellan 20 000 och 50 000 dollar.

Det bör även nämnas att adoption i

Guatemala i de flesta av fallen är kopplad till fattigdom. Det finns oräkneliga omständigheter som tvingar fattiga, speciellt ensamstående, kvinnor att ge bort ett barn eftersom deras förhållanden inte ger dem möjlighet att ta sitt mödransvar.

Från och med 2008 förändrades adoptionsituationen radikalt. När den nya adoptionslagen trädde i kraft skapades Consejo Nacional de Adopciones (Nationella Rådet för Adoptioner, Central myndighet) som det styrande organet för att beskydda övergivna barn. Sedan dess har de inhemska adoptionerna prioriterats och de internationella adoptionerna har stoppats.

Från 2008 och fram till idag har 854 barn (av dessa 154 med särskilda behov) adopterats av guatemalanska familjer via en laglig och kostnadsfri process. Adoptionsprocessen varar mellan fyra och nio månader och enligt myndigheterna vid CNA görs det stora ansträngningar mellan de olika institutionerna för att processen ska ta högst tre månader.

VARFÖR BLIR BARN ÖVERGIVNA?

Guatemala har idag 15 miljoner invånare, av vilka mellan 70 och 80 procent är fattiga och 20 procent av dessa är extremt fattiga. Därför var och är fortfarande fattigdomen en orsak till att många desperata kvinnor beslutar sig för att lämna sina barn till adoption.

Sedan ett par år tillbaka har CNA ett program för blivande mödrar som är i kris eller har svårigheter inför moderskapet. Självfallet finns det även andra oräkneliga orsaker som bidrar till att barn blir övergivna, som våldtäkter, otrohet, alltför många barn, tonårsgraviditeter och andra komplexa förhållanden.

ÖVERLAG KAN DET SÄGAS att inhemska adoptioner har accepterats, vilket har varit viktigt, speciellt eftersom adoptions-

lagen som trädde i kraft 2008 har gjort det lättare att prata om situationen och förmedla kunskap och medvetenhet om att det finns guatemalanska barn som inte har en familj, samt att det finns familjer som kan välkomna dem som sina egna barn. De 854 barn som har blivit adopterade av guatemalaner sedan 2008 bevisar detta. Det bör även nämnas att CNA sedan 2008 och fram till idag har mottagit 1 538 ansökningar om att få adoptera.

JAG ÄR ÖVERTYGAD OM att en inhemska adoption är det bästa för ett barn. Jag anser att det är grundläggande att utvecklingsprocessen mot en personlig och social identitet och att vara en del av familjen naturligt skapas om den adopterade bor tillsammans med personer med liknande fysiska särdrag och kultur.

Å andra sidan är internationella adoptioner ett nobelt och humanitärt alternativ som har gynnat tusentals guatemalanska barn, som har fått kärlek, uppmärksamhet och acceptans från de utländska föräldrarna och familjerna. Även om föräldrarna har haft andra fysiska särdrag har de underlättat anpassningen och den sociala samexistensen för barn som räddades från att vara föräldralösa, övergivna och utnyttjade.

Trots detta kan i många fall identitetsskapandet vara komplicerat när det gäller internationella adoptioner.

INTERNATIONELLA ADOPTIONER är ett nödvändigt alternativ när de inhemska möjligheterna har tagit slut. En familj som vill ha ett barn kommer alltid att vara det idealiska för att välkomna ett barn som behöver föräldrar. Föräldrarnas nationalitet blir således sekundärt,

därför att med kärlek, acceptans och säkerhet gynnas identitetsskapandet och anpassningsprocesserna i den nya sociala miljön.

De barn som adopterades från Guatemala av svenska familjer känner till sin situation och var de kommer från.

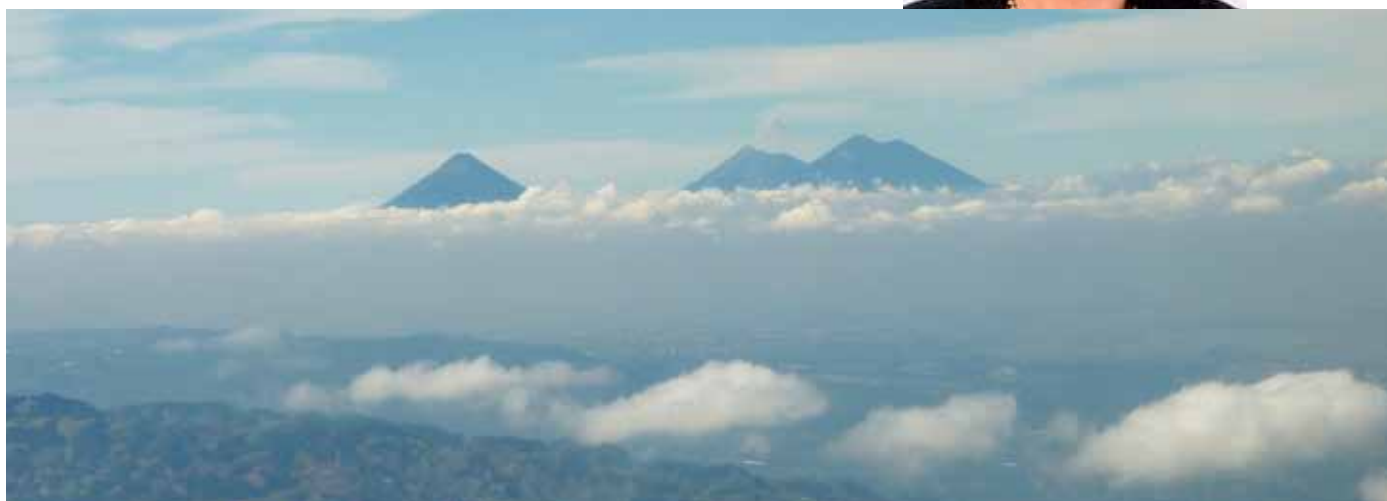
Det är möjligt att några, någon gång under sin anpassningsperiod till familjen har känt oro, nyfikenhet, behov av att känna till och veta mer om sitt ursprung och platsen där de föddes.

Jag är övertygad om att dessa barn, numera svenskar, drog vinstlotten när det gäller kärlek, förståelse, acceptans, möjligheter för sina framtida liv (utbildning och utveckling), givande erfarenheter och möjligheterna av att njuta av ett värdigt liv i en familj.

På grund av de speciella förhållanden som orsakade deras adoption (de var föräldralösa och övergivna), hade deras liv, om de levde i Guatemala, präglats av känslomässiga, materiella och utbildningsmässiga brister. De hade levt ensamma och övergivna i ett kärlekslöst liv och lidit av misär, hunger och sjukdomar samt inte fått någon utbildning.

De ungdomar som adopterades av svenska familjer har hittills haft alla möjligheter att bli ansvarsfulla medborgare, tack vare en familj och ett samhälle som välkomnade dem på ett ansvarsfullt sätt.

Ana-Maria
Moreno

RUMÄNIEN

FFIA var den första svenska organisation som kom till Rumänien efter murens fall och arbetade där under åren 1990-2001. Nästan 200 barn blev adopterade från de stora, skrämmande institutionerna i olika delar av landet. Gabriela Coman, president för den rumänska centrala adoptionsmyndigheten i Bukarest, ger här sin historiebereskrivning och sina råd till adopterade som vill söka sina rötter i landet.

Fokus har flyttats från institution till familj

I början på 90-talet var lagen om internationella adoptioner väldigt slapp och tillät ett stort antal rumänska barn att adopteras utan klara normer. På grund av detta antogs en ny lag om att etablera en central myndighet i Rumänien för att övervaka och hantera de fall där man inte hittat en inhemsk familj för adoption.

Trots dessa förbättringar höjdes kritiska röster så fler åtgärder vidtogs för att förbättra hanteringen av internationella adoptioner. Därför kom en ny lag 2004, som tillät internationella adoptioner av rumänska barn endast om adoptivfamiljen var släkt i andra led till barnet.

Dessa åtgärder ändrades nyligen

(2012) så att ett rumänskt barn kan adopteras internationellt endast om adoptivföräldrarna är släkt inom fjärde led till barnet, eller om en adoptivförälder är rumänsk medborgare.

I BÖRJAN AV 90-TALET var familjens dåliga ekonomi det största skälet till att överge sitt barn. Detta ska ses i ljuset av att det under kommunisttiden var normalt att anse att om familjen inte kunde ta hand om barnet skulle staten ta över och ge barnet det familjen inte kunde ge.

När den nya lagstiftningen om barns rättigheter trädde i kraft i början av 2005 visades en ny inställning och ett nytt

tänkesätt om systemet.

Enligt den nya lagen och i linje med FN:s konvention om barns rättigheter så ligger huvudansvaret för barnets vård på hans/hennes föräldrar. Statens ansvar kommer i andra hand och deras ansvar är i första hand att stötta familjen för att förhindra att barnet skiljs från den.

På detta sätt har de rumänska myndigheternas fokus flyttats från att förbättra barnens levnadsförhållanden på institutio-

ner, vilket var fallet i början av 90-talet, till att förhindra att barn skiljs från sina föräldrar.

Dessa förändringar av lagen följdes av ett antal satsningar på att informera allmänheten, föräldrar, familjer och personal som arbetar för barns skydd om betydelsen av att uppfostra och ta hand om ett barn inom den biologiska familjen, om barns rättigheter och om föräldraansvar.

Följden blev att antalet barn som kom till institutioner minskade, de enorma institutionerna stängdes och ersattes av fosterhem och många av barnen från institutionerna kom tillbaka till sina biologiska familjer.

ADOPTIONER IDAG. I Rumänien har adoption under de senaste åren varit ett återkommande ämne för allmänhetens synpunkter. Rumänerna är mer och mer medvetna om att det finns barn som behöver en familj och att adoption är en möjlighet. Vi har också märkt ett ökat intresse från rumäner att adoptera barn som tidigare ansågs svårare att adoptera bort (förskolebarn, syskon).

Några få internationella adoptioner har genomförts. Fram tills nu i enlighet med Lag nr 273/2004 angående adoptionsförfarande som ändrats och kompletterats genom Lag 233/2011, så har rumänsk domstol godkänt att 18 rumänska barn

adopterats av familjer från andra länder.

Enligt den rumänska lagen så är ett barn lämpligt för internationell adoption endast om man inte funnit någon passande inhemsk familj inom två år efter att barnet enligt domslut blivit ansedd lämpligt för adoption.

Genom att granska fallen med de 18 internationellt adopterade barnen under perioden april 2012- september 2014, ser vi att dessa barn finns i kategorin svårplacerade barn, beroende på deras ålder och hälsa. Bara tre av de 18 barnen adopterades av släktingar upp till fjärde ledet. De flesta av de internationellt adopterade barnen var fem år när adoptionen blev godkänd, det äldsta var 15 och två var syskon som adopterades av samma familj.

SÖKA RÖTTER: Enligt rumänsk lag i Rumänien så har de adopterade rätt att få reda på sitt ursprung och sin egen historia och kan få hjälp från vår institution med att få kontakt med sina biologiska föräldrar eller släktingar.

Vi vill understryka att adopterade personer har rätt att efterfråga och få information som bekräftar adoptionen liksom allmän information om livet på institution och den personliga historien som inte avslöjar de biologiska föräldrarnas identitet. Adoptionen kan avslöjas endast för de personer som har fått ett särskilt bemyndigande.

De biologiska föräldrarnas identitet kan avslöjas före ett bemyndigande

endast av medicinska skäl, på begäran av någon av adoptivföräldrarna, av den adopterade, av den adopterades make/ make eller ättlingar eller av representanter för sjukhus eller vårdinrättningar.

I de fall då den adopterade inte känner till de biologiska föräldrarnas identitet efter att ha nått myndig ålder, så kan han/hon be domstolen i Bukarest att godkänna åtkomst till information som undanhållits av myndigheterna om de biologiska föräldrarna.

De biologiska föräldrarna eller släktingarna kan få allmän information om den adopterade personen endast om denne eller dennes adoptivföräldrar godkännt det.

SOM VI FRAMHÅLLIT TIDIGARE, så har sedan 2005 de adopterade i Rumänien, rätt att få reda på sitt ursprung och sin historia. Vi rekommenderar de adopterade som söker sina rötter att ta kontakt med oss direkt när de söker information om sitt tidigare liv eller när de vill komma i kontakt (genom mail, telefon, möte) med sina biologiska släktingar. Vi arbetar med de sociala myndigheterna och andra institutioner och myndigheter och vi tar i detta arbete hänsyn både till de

adopterades rätt att få kunskap om sina rötter och om de biologiska släktingarnas rätt till privatliv och skyddande av personliga uppgifter.

De adopterade som vill starta sitt sökande kan skicka en skriftlig förfrågan till oss tillsammans med en kopia på födelseattesten och ett giltigt id-kort. Dessa dokument är obligatoriska och om de har andra dokument från adoptionsmappen så kan de skicka dessa också eftersom de kan underlätta sökandet.

DET ÄR VIKTIGT att de adopterade också tänker igenom behov av rådgivning och psykologiskt stöd när de sätter igång sitt sökande. Därför rekommenderar vi dem att uppsöka specialister som kan hjälpa dem att sätta upp realistiska förväntningar, att hantera ångest och senare ge stöd när informationen de får ska smältas och sjunka in. Vi rekommenderar detta eftersom svaren ibland kan uppröra och få mottagaren ur balans. Vi understryker att, i sin tur, de biologiska släktingarna som vi förmedlar information till eller kontakt med, är informerade om konsekvenserna av ett sådant steg och tillfrågade om godkännande.

Om de biologiska släktingarna från Rumänien inte godkänner att deras identitet avslöjas eller inte vill komma i kontakt med den adopterade kan denna bara få allmän information om sin personliga historia och inte information som kan identifiera eller ge möjlighet att kontakta den biologiska familjen.

Gabriela Coman

SYDINDIEN

Henri Tiphagne var på 80- och 90-talen advokat i de adoptionsärenden FFIA hade i Sydindien. Hans hustru Cynthia fungerade under en tid som FFIA:s kontaktperson. Sedan mitten av 90-talet har Henri byggt upp organisationen för mänskliga rättigheter People's Watch i Madurai, Sydindien. FFIA Bistånd stöder sedan många år Sudhanthra som är ett center för rehabilitering av barn och kvinnor som har drabbats av våld och tortyr i hemmet.

Henri reser idag jorden runt i sitt arbete för mänskliga rättigheter och samarbetar mycket med olika organisationer och FN-organ. Han är idag bland annat med i verkställande utskottet för OMCT (World Organisation Against Torture) i Geneve, mot tortyr och för mänskliga rättigheter och rådgivande till FN.

Henri Tiphagne adopterades som liten i Indien av en fransk läkare. Han och hans hustru har själva en biologisk och en adopterad dotter.

Några ord till FFIA:s adopterade från Indien

Det är otroligt att FFIA nu firar 35 år och har sett till att nästan 3 500 adopterade barn har fått komma till Sverige. Jag kan knappt tänka mig att jag och min fru har varit medlemmar i FFIA de senaste 27 åren! Vi introducerades för FFIA genom Gunhild Stahle från Svenska kyrkan som då arbetade i Thanjavur i Tamilnadu. Resan med FFIA fortsätter än i dag för oss som medlemmar av olika svenska familjer. Kanske fortsätter relationen med nästa generation adoptivbarn, deras äkta hälften och i vissa fall deras egna barn. För oss är det därför en mycket speciell relation med FFIA och dess familjer.

Situationen i Indien i slutet av 1980-talet, då vi började arbeta med FFIA, var sådan att politik och lagstiftning i förhållande till barn inte alls var väl utvecklad. Indien hade ännu inte undertecknat

och ratificerat FN:s barnkonvention – det skulle dröja ända till 1990 innan Indien äntligen gjorde detta. Landets första Juvenile Justice Act kom 1986 och ändrades senare i olika steg. Det fanns ingen ordentlig adoptionslagstiftning som reglerade kristna och muslimer utan enbart Guardian and Wards Act, och därför klev Högsta domstolen in med sitt berömda domslut i ett fall 1984. Det var ett utslag som gav en lugnare atmosfär för dem som oroade sig för adoptivbarnen, framför allt i fråga om internationella adoptioner. En fantastisk dom som fortfarande reglerar situationen för internationella adoptioner i avsaknad av en därtill relaterad lagstiftning.

PÅ 1980-TALET VAR SITUATIONEN sådan att Indien inte välkomnade nationella adoptioner eftersom vi levde – och fort-

farande lever – i ett samhälle baserat på kastsystemet. Det tar tid att ändra detta och få familjer att acceptera ett barn med en ”okänd bakgrund” (det vill säga kommer från en okänt kast). Detta var en av orsakerna till att adoptioner inrikes inte lyckades, trots att det fanns övergivna barn över hela landet. Det indiska samhället var och är fortfarande ett patriarkaliskt samhälle, vilket gör att potentiella föräldrar föredrar att adoptera en pojke. Så var läget när vi påbörjade vårt arbete med adoptioner. Trots alla ansträngningar var ofta dokumentationen över barnets bakgrund bristfällig.

I dag är det lite annorlunda. Adoptionerna inom landet har ökat de senaste 27 åren och förkärleken för barn av manligt kön har också förändrats gradvis under denna period.

Adoptionerna matchar dock

► inte antalet övergivna barn som finns i landet. Omfattningen av den offentliga utbildning som krävs för att åstadkomma förändringar, då ”adoption är ett alternativ för barnlösa par”, har inte haft någon större effekt. Det finns en förmögen överklass i landet, men viljan att adoptera barn med funktionshinder måste öka – dessa barn adopteras endast av utländska föräldrar.

Många barn...

- Barn utgör mer än en tredjedel av Indiens befolkning på 1,21 miljarder människor, vilket innebär att *Indien är hem åt 400 miljoner barn.*
- Vart sjätte barn i världen lever i Indien
- Av 400 miljoner barn i Indien är vartannat barn undernärt
- I Indien föds 22 procent av barnen med låg födelsevikt

SANNINGEN ÄR DOCK ATT BARN som överges i Indien och hamnar på en institution eller adopteras har tur. De ingår inte i den stora mängden barn vars mänskliga rättigheter att leva, känna sig trygga, gå i skolan, vara friska och så vidare kränks av staten och inte av enskilda personer. Allt detta tack vare den politik som vi har valt att följa och inte för att vi är ett land fullt av dåliga människor som inte bryr sig om sina barn.

Självva ordet ”barn” definieras också olika i Indien, trots att vi ratificerade FN:s barnkonvention i november 1990. En snabb översikt över de olika definitionerna i Indien under olika lagar förklarar varför barn behandlas på det sätt som de gör. Exempel finns på att definitioner av ”barn” varierar mellan 12 och 21 år. Enligt den indiska brottsbalken är inte lagöverträdelse som begås av ett barn under sju år ett brott. Åldern för straffrättsligt ansvar höjs till 12 år om barnet anses sakna förmåga att förstå beskaffenheten på och konsekvenserna av sitt brott.

Trots att detta är dagens verklighet har den allmänna opinionen inte förbättrats så som den borde eller kunde ha gjort när det gäller samhällets ansvar att ta hand om barn.

SITUATIONEN HAR OCKSÅ FÖRÄNDRATS på det juridiska området sedan 1980-talet. Vi har nu exklusiva institutioner som

Flickor...

- Det föds i genomsnitt 914 flickor på 1 000 pojkar i Indien, en siffra som är lägre än någonsin
- Flickor i Indien har en 61 procent högre mortalitet än pojkar i åldern 1-4 år
- Barnarbete och motstånd till att låta flickor gå i skolan förekommer fortfarande i vissa delar av landet.
- Var femte flicka har upplevt fysiskt våld sedan 15 års ålder (UNICEF). Antalet motsvarar 12 miljoner flickor.

Skolan...

- Över 40 procent av indiska barn hoppar av skolan innan åttonde klass, trots en ny lag som har framtagits för att erbjuda kostnadsfri och obligatorisk grundutbildning för alla. De flesta elever som slutar skolan kommer från de lägsta klasserna i det indiska samhället.
- Lärare säger åt elever från marginaliserade grupper i samhället att sitta längst bak i klassrummet, och ignorerar dem sedan. De serveras ofta sin skollunch efter alla andra elever. De får utföra uppgifter som anses förnedrande, som att städa toaletter, vilket aldrig drabbar privilegierade barn. Lärare yttrar sig föroringande eller stoppar inte privilegierade barn från att frysa ut underprivilegierade barn. En ovänlig miljö gör att dessa barn ogärna går till skolan och ökar risken för att de hoppar av.

har skapats under 2011 års Juvenile Justice Act. Juvenile Justice (Care and Protection of Children) Act 2000 är ett kraftfullt juridiskt redskap för vård, skydd, rehabilitering och social återanpassning av barn inom dess område. Villkoren i denna lagstiftning följer de internationella standarder om barns rättigheter som definieras av FN:s barnkonvention och andra internationella överenskommelser.

Trots detta finns det fortfarande betydande luckor mellan lagstiftningen och dess standarder och vad barn upplever i sina dagliga liv. Problem med människohandel, missförhållanden, övergivande och andra former av utnyttjande, till exempel barnarbete, gör att många barn kan komma till skada och förvägrar dem deras rättigheter att gå i skolan, få hälsovård och utveckla sin fulla potential. Dessutom är vissa förändringar fortfarande på planeringsstadiet. Tack vare denna Juvenile Justice Act har vi i vart och ett av de över 640 distrikten i detta stora land något som kallas ”Child Welfare Committees”.

Dessa kommittéer har specifika mandat att ta hand om barn som behöver vård och skydd enligt villkoren i Juvenile Justice Act. De har samma makt som en domare i Högsta domstolen och kan fatta beslut baserade på vad som anses bäst för barnet. Dessutom har Juvenile Justice Act också bidragit till en ”Juvenile Wel-

fare Board” i varje distrikt som tar hand om barn som har hamnat i konflikt med lagen.

SEDAN 2005 HAR VI även en ny nationell institution kallad NCPCR (National Commission for the Protection of Child Rights) etablerad i Delhi och över 28 SCPCR-institutioner (State Commissions for the Protection of Child Rights). NCPCR och SCPCR tillvaratar nu samtliga av barnens rättigheter och skyddar barn som har utsatts för de olika kränkningar som nämns ovan. Med detta tillskott borde vårt institutionella skydd för barn vara komplett! Trots detta fortsätter barn oförminskat att överges, diskrimineras, utestängas, misshandlas och utsättas för sexuella övergrepp.

Vi ska därför ta en titt på adoptioner i det nya sammanhanget med senare tids lagstiftning och institutioner. Utan tvivel finns det nu standarder för att etablera rätt institutioner för barn och att följa när ett barn överges och förklaras tillgängligt för adoption. Dessutom finns det standarder för att se till att adoption inte längre är en skumraskaffär, vilket vissa personer i det här landet har ansett det vara.

Ovan nämnda lagar har bidragit till ett juridiskt system, men den grundläggande kärlek och omsorg som dessa barn (vi) behöver saknas fortfarande. Omtanke om och intresse för barnen från landets allra

fattigaste skikt, lägsta kast och utestängda samhällen. Det är denna obalans som måste rättas till av dem som ansvarar för att implementera lagar och underhålla institutioner i det här landet.

JAG VILL VÄDJA TILL varje adoptivbarn från Indien som lever i Sverige – och sannolikt är vuxna i dag – att slå sig ihop med mig, ett adoptivbarn som ser Indien som sitt hemland och känner ett ansvar för barnen som fortsätter att lida på grund av bristande barnskyddspolitik och en positiv inställning till fattigdom. De som implementerar dessa lagar måste sätta sig in i rollen hos ett övergivet, försummat, vanvårdat, utestängt, kränkt och diskriminerat barn och se till att vi skapar ett Indien där övergivande, kränkningar, diskriminering och så vidare inte finns och bestraffas. Varje adoptivbarn som bryr sig om Indien och dess nutida och framtida barn kan engagera sig i denna process. Det handlar inte om att donera resurser, utan om att vilja ta del i en process att övervaka våld mot barn som sker i skolor, i familjer, på sjukhus, i samhället i sin helhet o s v. Det är dags att intresserade adoptivbarn i Sverige granskar vad svenska företag gör i Indien i fråga om investeringar och se hur dessa investeringar påverkar barn. Detta är viktiga frågor att ställa till din omgivning:

- Använder sig ditt svenska företag, som investerar i Indien, av barnarbete eller tvångsarbete för barn eller andra typer

av modernt slaveri i sin produktion?

- Rekryterar ditt svenska företag, som investerar i Indien, personer som förstår kastsystemet och hur det används för att utestänga de lägre kasten i detta land?

DET FINNS många fler frågor att ställa, men det som är viktigt att veta är att ni, adoptivbarn från Indien, också kan spela en roll när det gäller att förändra den här situationen och att inte bara känna er privilegierade för att era adoptivföräldrar (som min egen adoptivmamma) gav er en helt annan miljö att växa upp i, en miljö med omsorg, värme och kärlek. Vi kan se till att ALLA barn i Indien får uppleva detta. **MÄNSKLIGA RÄTTIGHETER ÄR UNIVERSELLA.** Det är denna universalitet för barnens mänskliga rättigheter som ni kan engagera er i och ta ansvar för. Är ni villiga att göra detta? I så fall kan ni kontakta oss genom FFIA och veta att det är ett mål som ni kan uppnå i era liv.

MÅNGA AV ER VILL SÖKA efter era rötter, er indiska identitet. Jag och min fru, som par och familj, har haft nöjet att ta del av detta sökande för många unga adoptivbarn, inte bara från Sverige. Jag vet personligen vad det innebär att söka efter sina rötter, även om jag inte gick igenom det stadiet i mitt liv. Min adoptivmamma har berättat för mig att min biologiska mamma avled under förlossningen och att hon adopterade mig kort därefter.

ter. Men min andra dotter, som också är adopterad, genomgick denna fas och sa därefter: ”Mamma och pappa, jag är stolt över att ha tre mammor – min biologiska mamma, min adoptivmamma och min syster, som också behandlar mig som ett barn.” Det är naturligt att vilja söka efter sina rötter och varje adoptivbarn som vill ska också få chansen att göra det. Ett sådant sökande innebär inte att man inte tycker om sina adoptivföräldrar, utan bekräftar bara att man söker efter sin verkliga identitet. Var och en av er som vill bör också göra detta. Men innan man ger sig in på det måste man känna till och förstå vissa sanningar. Som jag nämnde tidigare är dokumentationen om barnet som adopteras vanligtvis bristfällig eller innehåller inte alltid hela sanningen.

Det är viktigt att vi alla förstår att det är ett privilegium att vara adopterad. Det är bara personer som är adopterade, deras föräldrar, familjemedlemmar och de som är inblandade i sådana adoptioner, nationella såväl som internationella, som kan förstå djupet i adoptionsprocessen. Var stolt över dina föräldrar som har adopterat dig – du har haft tur och tillhör en privilegierad grupp i världen. Engagera dig gärna i att förändra det som i dag leder till att små barn överges eller lämnas bort så att vi tillsammans kan skapa en värld där varje barn inte bara har rätten, utan även förmågan att njuta av sin barndom och alla sina rättigheter.

Henri Thipagne

Indiengäster. Henri och Cynthia Thipagne på besök i Sverige flankerar Hedvig Zackrisson.

1990 var det Britt-Marie Nygren på FFIA som var den som kontaktade de kinesiska myndigheterna och som också ledde diskussionerna inför det kommande samarbetet.

FFIA var pionjärerna

Under 1980-talet hörde man aldrig talas om adoptioner från Kina.

Den som ville adoptera ett barn därifrån fick försöka på privata vägar och inte ens då var det möjligt att adoptera de övergivna små flickor, som vi då började förstå fanns på institutionerna runt om i landet. Kinas stränga ett-barnspolitik medförde att många flickor lämnades bort helt anonymt på diverse platser där de kunde hittas av någon och bli omhändertagna.

I februari 1990 kontaktade FFIA det kinesiska justitieministeriet med frågor

om hur det skulle kunna ges möjlighet för utländska auktoriserade organisationer att samarbeta med Kina inom adoptionsområdet.

Som situationen var då fanns ingen adoptionslag som kunde användas, men vi fick snart till svar att kinesiska myndigheter ville att vi skulle komma dit och diskutera saken med dem.

Vi gjorde detta och bjöd även hit en delegation till Sverige våren 1991. När denna delegation lämnade Sverige gratulerade de FFIA till att vara den första adoptionsorganisationen att ha samarbete med Kina!

Detta var oerhört stort för oss. Vi kunde sammanställa de första ansökningarna och redan 1992 kom den nya adoptionslagen och även de första barnen till FFIA. Intresset för Kina ökade år från år och antalet barn ökade konstant. Efter något år

började Barnenns Vänner samarbeta med Kina och ytterligare några år senare även Adoptionscentrum.

DE FÖRSTA ÅREN ARBETADE Justitieministeriet och Civilministeriet parallellt var för sig med internationella adoptionsansökningar. Kraven på adoptivföräldrar var få, men värt att notera är att man till en början måste vara minst 35 år för att få adoptera, och att man bara kunde adoptera ett enda friskt barn.

Ville man adoptera ett andra barn kunde man ansöka om ett barn med särskilda behov. Dessa "särskilda behov" visade sig oftast vara av det kosmetiska slaget, om alls något. Stegvis har olika punkter i lagstiftningen ändrats och anpassats.

Efter några år skedde en sammanslagning mellan ministerierna och CCAA bildades som centralmyndighet. Fram tills att Kina år 2006 tillträdde Haagkonventionen ökade antalet internationella ansökningar, men i samband med tillträdet till konventionen skärpte Kina sina krav på de sökande, vilket medförde att betydligt färre ansökningar godtog.

Vid det laget hade Kina ett oerhört stort antal ansökningar som hela tiden ökade, medan antalet barn tillgängliga för internationell adoption redan hade börjat minska.

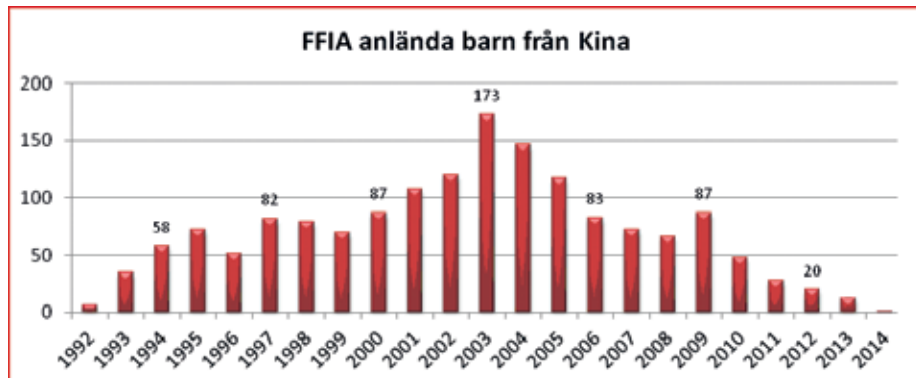
Därför skedde en gradvis ökning av väntetiderna för att kunna adoptera friska barn, och man fokuserade alltmer på att öka möjligheterna att hitta familjer till barn med särskilda behov.

År 2011 ändrades CCAA till CCCWA (China Centre för Children's Welfare and Adoption) vilket innebar att myndigheten fick ett utökat ansvarsområde, bland annat för nationella adoptioner.

Kina har genom åren med sitt välorga-

Historiskt. Första Kinadelegationen i Sverige 1990 från Ministry of Justice

niserade, centralstyrda system varit ett bra land att samarbeta med när det gäller ordning och reda och även förutsägbarhet. Sammanlagt har FFIA förmedlat 1 622 barn från Kina vilket gör landet till det största ursprungslandet i vår förmedlingsverksamhet.

VI STÄLLDE NÅGRA FRÅGOR till CCCWA för att få veta hur de ser på utvecklingen under de år Kinas adoptionsprogram funnits.

När det gäller vilka barn som adopteras säger man så här:

De barn som sänds för internationell adoption i Kina är fortfarande huvudsakligen övergivna barn vars biologiska föräldrar inte kan hittas och som växer upp på institutioner.

Institutionerna förbereder dokumentation för de barn som anses kvalificerade för internationell adoption.

När handlingarna även blivit genomgångna av den provinsiella myndigheten skickas de till CCCWA i Peking.

Därifrån startar proceduren för internationell adoption. Dessa är de grundläggande stegen i Kinas internationella adoptionsprogram och de är relativt oförändrade.

Hur har den kinesiska uppfattningen om adoptioner förändrats?

Det finns ett växande behov av att adoptera friska barn i Kina för varje år.

Hur ser Kina på nationella adoptioner i jämförelse med internationella?

Adoptioner i Kina och i utlandet ger olika resultat. Huvudskälet är att familjer i olika länder har olika uppfattning om utbildning för sina barn.

Generellt sett har de kinesiska familjerna större förväntningar på sina barn än utländska familjer. Som ett resultat är de kinesiska barnen under större press.

Vad tror ni om framtiden?

Det ultimata syftet med adoption, både nu och i framtiden, är att erbjuda barn möjligheten till en kärleksfull familj och försäkra att barnen kan växa upp och utvecklas på ett hälsosamt sätt.

Vad vill ni förmedla till de barn som adopterats från Kina till Sverige?

När det gäller de adopterade barn som vuxit upp i Sverige är vi angelägna att få veta mer om deras liv och utveckling i adoptivfamiljen. Det är vår förhoppning att de utvecklas lyckligt och har god hälsa och en lovande framtid.

Det är också vår förhoppning att de skall känna tacksamhet gentemot sina familjemedlemmar inklusive föräldrar-

Ny delegation. Första CCAA-delegationen 1999, det var viktigt för dem att träffa adopterade barn

na, och alla andra människor som hjälpt dem. När de växer upp är de välkomna till Kina för att se landet där de föddes.

Om att söka rötter

Kina uppmuntrar familjer att ta med sina adopterade barn och komma till Kina vid lämplig tidpunkt för att söka rötter. En rotsökningsresa kan hjälpa barnet lära känna och förstå kinesisk historia och kultur, ge dem djupare förståelse om adoption och sina känslor gentemot Kina, landet där de föddes, samt hjälpa dem att mjukt övervinna identitetskriser, så att de kan utvecklas på ett sunt sätt fysiskt och psykologiskt.

Britt-Marie Nygren

Stor värme. Delegation 2011 med Linn Didhoff, FFIA:s första barn

Slutpunkt. CCCWA tackar av FFIA med lunch november 2013

Den första återresan till födelselandet Indien var omvälvande för Lisa Kanebäck. Vistelsen som volontär på barnhemmet i Kolkata har gjort henne starkare och mer medveten om vem hon är idag. Här är bara ett axplock av allt hon fick uppleva.

Volontär på barnhem i Indien

Jag föddes i Indien den 14 februari 1990 och mitt barnhem blev Matri Sneha som tillhör organisationen Indian Society for Rehabilitation of Children, ISRC, i Kolkata (dåvarande Calcutta). Jag har en sex år äldre bror som också är adopterad från samma barnhem. I juli 1991 hämtade mamma, pappa och brorsan Mikael mig på flygplatsen i Göteborg.

Under min uppväxt, framförallt från ungefär elva års ålder, har jag varit intresserad och nyfiken på mitt födelseland och undrat hur det är där. Jag har också som många andra adoptivbarn undrat över mitt ursprung och de biologiska föräldrarna. Många gånger har jag funderat över hur min biologiska mamma ser ut, hur hon är och hur hennes liv såg ut när jag låg i hennes mage, men också hur hennes liv är nu och om hon över huvud taget finns fortfarande. Under tonåren tänkte jag mycket på att jag skulle vilja åka till Indien och jobba som volontär på ett barnhem eller något annat projekt. Jag tänkte att jag skulle ta det efter gymnasiet, men då visste jag inte vart jag skulle åka eller när.

MIN RESA BÖRJADE på ett forum i januari-februari 2011 då jag fick kontakt med Katrine Fundin, som är med i FFIA och som också har barn från samma barnhem som jag. Hon berättade att det skulle vara en adoptionsträff utanför Stockholm samma sommar. Jag åkte dit och fick träffa barn och ungdomar som alla kom

Då. Jag och sjuksköterskan Anjalie på Matri Sneha 1991

från samma barnhem som jag. Jag fick träffa Madhumita (Anju) Roy som driver barnhemmet och som fanns på Matri Sneha när jag var liten, samt hennes son Devraj (Tony), hans fru Yangzom och deras två söner. Denna adoptionsträff var väldigt känslofyllt eftersom det var första gången jag fick träffa så många andra adopterade och jag fick träffa någon som hade sett mig som bebis.

Under sommaren 2012 tog jag kontakt med en kille som heter Sebastian Johansson som jag kände lite grann när jag var liten. Han är också adopterad från

Kolkata men från ett annat barnhem, Society for Indian Children's Welfare, och vi började tillsammans planera vår återresa. Jag berättade för honom att jag dels ville söka mina rötter och dels jobba som volontär på ISRC.

Den 25 oktober 2012 började vår 24,5 timmar långa resa mot Indien, med en mellanlandning i Turkiet på ungefär 12 timmar. Vi flög via Mumbai eftersom det var det billigaste alternativet. När vi landade på Mumbais internationella flygplats var det många tankar och en del känslor som väcktes hos mig, och jag har

svårt att beskriva det i ord nu. Men jag kan berätta att det kändes så häftigt och överkligt på samma gång att vara tillbaka på samma flygplats som jag en gång lämnade Indien från, och att det kändes mäktigt och känslösamt. Jag vet inte hur mer jag kan beskriva den upplevelsen.

De elva dagar vi hade i och omkring Mumbai var intressanta, roliga, jobbiga, känslofyllda och fulla av olika intryck. Det var en konstig känsla att vara omringad av människor som hade ungefär samma utseende som jag själv. Trots vårt lika utseende med lokalbefolkningen blev vi ändå stirrade på, kanske berodde det på att vi såg ut som typiska turister med slitstarka fritidsbyxor, vandringskängor, skjorta och kamera runt halsen.

Vi började prata och umgås med en indisk kille som var 27 år och som hette Raoul. Han var arbetslös, utan utbildning och bodde hos en väns familj i en av Mumbais alla förorter. Han hade lärt sig engelska genom att tala med turister och pratade med typisk indisk brytning. Roligt tyckte vi att få träffa och umgås med någon som kände till kulturen. Raoul hjälpte oss att beställa mat på lokala matställen som indier själva äter på, berättade om kulturen och traditioner. En dag blev jag och Sebastian hem-

bjudna till hans väns familj i förorten. De bodde ungefär åtta personer på ett litet rum med övervåning. Det såg slitet ut och där fanns nästan inga möbler, endast en liten kokvrå, en toalett (som var ett hål ner i marken) och på övervåningen fanns det en säng, någon möbel och förvaring av kläder med mera. Precis utanför dörren fanns en smal gång som ledde vidare till ett virrvarr av liknande gånger och bostäder.

Några kvinnor i hushållet tog med mig till en stor marknad där det vimlade av folk och där det fanns allt möjligt att köpa, bland annat snacks, gatumat, kläder, smycken och prydnadssaker. Där åt jag min första gatumat och som nyanländ

Nu.
Jag och
Anjalie på Matri
Sneha i februari 2013

Reskompis. Middag med Sebastian

turist i Indien spelar det nästan ingen roll vad man äter, man blir konstig i magen oavsett vad man äter, åtminstone blev jag och Sebastian det.

EN DAG ÅKTE JAG, Sebastian och Raoul till ett ställe utanför Mumbai som heter Matheran dit många Indier själva åker på semestrar, och där vi stannade i två nätter. Det är ett område i bergen som står i stark kontrast till stora staden Mumbai. Där finns det grönska, inte lika mycket människor, vacker natur, skog och en möjlighet att se en helt annan sida av Indien. Vi åkte tåg tillbaka vilket var en upplevelse i sig, för det var så himla mycket folk på tåget. Det var trångt, varmt och där fanns män som stirrade på en konstant. Jag upplevde att män stirrade på mig som kvinna väldigt mycket i jämförelse med Sebastian, som jag upplevde att de inte tittade likadant på. Det kändes både obehagligt och jobbigt.

► När vi kom tillbaka till Mumbai åkte vi till Raouls väns familj i förorten och sov över en natt och då passade vi även på att gå på en nattklubb. Det var intressant och roligt att testa på nattlivet där och de spelade västerländska låtar som var mixade med indisk musik, vilket lät lite kul. Den natten var väldigt jobbig för det var så ovant att leva på ett sådant sätt som de gjorde. Jag sov skavfötters med en kvinna i huset, och jag tyckte att det kändes äckligt att ha hennes fötter bredvid mitt huvud eftersom fötterna inte var så fräscha direkt.

Vi var såklart tacksamma för all gästvänlighet och det de erbjöd. Men under den natten och dagen därpå hade jag feber så under eftermiddagen åkte jag och Sebastian tillbaka till Mumbais turistområden och tog in på ett hotell. Det var så skönt att ha tillgång till en skön säng och en vanlig toalett igen.

NÅGRA DAGAR IN I NOVEMBER tog vi flyget till Kolkata och därifrån tog vi en taxi till ISRC som består av två enheter. Den ena heter Madhur Muskaan och tar hand om de handikappade barnen. Matri Sneha tar hand om bebisar och äldre barn som ska adopteras. De handikappade barnen kan också adopteras tror jag, men det sker nog inte så ofta tyvärr.

På Matri Sneha började en helt annan resa för mig. Det kändes så överkligt, roligt, jobbigt och samtidigt häftigt. Det var roligt att få se hur det ser ut i verkligheten, men jobbigt bland annat för att jag fick se att det var här jag spenderade mina första 1,5 år istället för tillsammans med min familj.

Det hände så himla mycket under de kommande månaderna att det är svårt att välja ut vad jag ska berätta om. Här kommer jag att ge exempel på vad som hände och vad jag kände, men det är bara ett axplock av allt jag fick uppleva.

SOM VOLONTÄRER fick vi bland annat hjälpa till med att mata barnen, byta blöjor och leka med dem. I början var det svårt att veta hur och vad vi fick och skulle göra och vad vi skulle hjälpa till med. Men tiden gick och jag och Sebastian lärde känna barnen, personalen och omgivningen mer och mer.

Jag hjälpte ofta till med disken och diskade också min egen disk, vilket de inte riktigt kunde förstå varför jag gjorde, det var ju något som den anställda personalen skulle göra. För dem var det egentligen ganska nytt över huvud taget att någon från västvärlden ville komma och hjälpa till på det sättet som vi gjorde.

Jag tänkte ofta på att jag en gång varit i samma sits som barnen som nu är på

barnhemmet, och den saken var det blandade känslor kring. Vi var mest i den byggnaden som kallas för Office, där alla bebisar och några äldre barn håller till. Ibland var vi i byggnaden som kallas för Madhur Muskaan, där de handikappade barnen bor, ihop med ett antal barn som inte har några funktionshinder utan ska adopteras så småningom.

Något som jag alltid kommer minnas från denna resa är hur mycket chai-té alla drack och som vi bjöds på flera gånger om dagen. Chaité är ett speciellt indiskt té som tillsätts väldigt mycket socker och som dricks i mindre glas eller koppar. Här tycktes de som sagt dricka det flera gånger per dag, kändes inte så nyttigt, men det var väldigt gott.

ETT AV DE STARKASTE ögonblicken under vistelsen var när Yangzom en kväll på Office berättade för mig att en av nannysarna som heter Malati kom ihåg mig och kunde berätta lite om hur jag var och vad jag hade gjort. Efter detta kände jag en stark koppling till henne och senare den kvällen tog jag mig modet att ge henne en kram, vilket var väldigt glädjande och känslösamt för oss båda två tror jag.

Under min vistelse fick jag även träffa och lära känna sjuksköterskan Anjalie, som hade jobbat på barnhemmet redan

jag var liten, och som jag har foto på ihop med mig som bebis. Det var verkligen roligt att få veta att det var samma kvinna som på bilden jag tittat på i många år. Dessa två personer och en till som heter Rhadika blev jag bra vän med och efter denna resa ser jag dem som mina extra-mammor.

Malati förstod ingen engelska alls, men jag lärde mig en del bengaliska ord och fraser så på något sätt kunde vi kommunicera. De andra

Firad på Matri Sneha. Min födelsedag med några i personalen och Sarita

två, Rhadika och Anjalie, kunde och förstod mer engelska och dem kunde jag prata något mer med.

NÄR JAG VAR i Kolkata funderade jag ofta över Rhadika, Malati och övriga personalen som var anställda som nannysar och hade hand om barnen och de sysslor som tillhör.

De flesta kommer från fattiga förhållanden och jag funderade mycket kring vad de tänker, känner och tycker om sina liv och jag funderade på vad de har för drömmar. De flesta hade varit mellan 13 och 22 år när de gifte sig, majoriteten var under 17 år. I de allra flesta fallen verkar mannen ha varit åtminstone dubbelt så gammal som kvinnan, som oftast fick barn redan i tonåren.

I ett land som Sverige är det lätt att säga ”du kan uppnå dina mål och drömmar om du bara har viljan”. Men här i Indien tror jag att det kan vara svårt att uppnå dem när någon annan på förhand bestämt att du ska gifta dig så fort som möjligt, skaffa barn och vara husmor eller både husmor och jobba. Då finns det kanske inte mycket tid till annat.

VI TRÄFFADE ÄVEN andra betydelsefulla personer som fyllde vår resa med värdefulla minnen, som vi förhoppningsvis aldrig kommer att glömma. En av dem var Sarita, som började dyka upp på Office någon gång i december för att hjälpa till med de administrativa delarna. Hon är i samma ålder som jag och hade precis blivit klar med sina universitetsstudier och väntade på examensresultat.

Så småningom skulle hon börja söka jobb, men under väntetiden hjälpte hon till på ISRC för att hon tyckte det var roligt.

Hon talade flytande engelska så jag och Sebastian började umgås med henne.

Vi hade väldigt roligt ihop och hon hjälpte oss att prata med personalen eftersom hon talar hindi som är någorlunda likt bengaliska som de talar. Eftersom jag och Sebastian var där för att hjälpa till mer med de praktiska grejerna började även Sarita göra det ihop med oss. Vi höll bland annat i lekstunder, vilket var möjligt när Sarita var med eftersom hon kunde förstå barnen och prata med dem, till skillnad mot oss.

Vi gick också till olika affärer och köpte dekorationer att sätta upp på väggarna, bland annat planscher med bilder på alfa-

betet, siffror, mat med mera, för att försöka göra miljön lite mer rolig och intressant.

Vi köpte också leksaker som vi trodde barnen skulle tycka om att leka med och mycket mer. Dessa småpysslar finns det ibland inte tid till för övriga personalen att göra, då de sliter med andra uppgifter.

I MITTEN AV JANUARI ungefär flög vi med Yangzom, Tony och deras två söner till Kurseong, en stad som ligger några mil från Darjeeling. Där bodde vi en natt i huset där Yangzom växte upp och sedan åkte vi bil till Darjeeling och tog in på hotell för två nätter. Där var det verkligen vackert och vi hade en väldigt härlig och rolig vistelse där.

När vi kom tillbaka till Kolkata var det bara en vecka kvar tills det var tänkt att vi skulle åka hem. Men jag kände mig inte färdig med Indien och ville inte lämna vare sig barn eller personal ännu, så jag bokade om mitt flyg och stannade kvar en extra månad, medan Sebastian åkte hem till Sverige.

JAG BODDE RESTERANDE TID på barnhemmet och levde med och bland personalen och barnen. Mina tre ”extramammor” tog med sig mat till mig hemifrån och ibland fick jag äta av den maten som barnen fick.

Under min extramånad umgicks jag och Sarita nästan varje dag, och tack vare henne kunde jag konversera med alla i personalen på ett bättre sätt eftersom hon kunde hjälpa till med översättandet. Jag firade min 23:e födelsedag i Kolkata i februari och det var en av de bästa dagarna i mitt liv.

Sarita och de andra hade nämligen

Matri Sneha. Jag och föreståndaren Anju

ordnat med en hel del överraskningar den dagen, bland annat besök i ett hinduiskt tempel, god indisk mat som åts på indiskt vis med händerna och så blev jag välsignad (tror jag) på hinduiskt vis.

Sarita hade även ordnat med ett födelsedagskort från några av personalen där hon hade skrivit ner på engelska vad de hade för tankar och lyckoönskningar till mig, det betydde verkligen mycket för mig. Jag kände så väldigt mycket kärlek från alla personer, inklusive barnen, runt omkring mig.

I SLUTET AV FEBRUARI var det dags att åka hem till Sverige igen och lämna Indien och människorna som betydde väldigt mycket för mig. Avskedet var riktigt jobbigt för oss alla tror jag, vi var alla ledsna och jag kände att jag skulle sakna dem väldigt mycket. Jag grät en stor del av resan hem. Det allra jobbigaste var tanken på att jag kanske aldrig skulle få se alla underbara barn igen, eftersom de lyckligtvis skulle adopteras till familjer senare.

Den här resan tror jag har gjort mig starkare och jag vet mer vem jag är nu.

I maj senare samma år blev jag och Sebastian inbjudna att åka till Island och berätta om vår resa för adoptivföräldrar och deras barn, vilket var väldigt roligt. Jag blev verkligen påverkad av alla barn jag träffade i Indien.

Mina upplevelser med dem fick mig att känna att jag vill fortsätta ha med barn att göra så jag sökte till förskolläraryrket vid Linköpings universitet och kom in. Med andra ord spelade denna

resa en betydande roll på flera olika plan.

Innan jag och Sebastian åkte iväg i oktober 2012 ansökte vi om ett OCI-card, vilket ger oss båda ett livslångt visum till Indien. Detta visum hämtade jag upp på Indiska ambassaden i Stockholm när jag kom hem från Indien i februari.

Ungefär en månad innan universitetsstudierna skulle börja i augusti åkte jag tillbaka ensam för en månad till Kolkata, och fick återse alla härliga personer och nästan alla barn ännu en gång. Jag är verkligen glad att jag gjorde det eftersom jag ännu en gång fick bo med barnen och

personalen och dela deras vardag.

Såhär i efterhand, när jag har mina resor att relatera till, känner jag mig väldigt lyckligt lottad och så himla tacksam som har fått komma till Sverige med alla dess fördelar vad gäller många saker här i livet, exempelvis kärlek, umgänge, utbildning, ekonomi, bostad och jobb.

Här finns så många möjligheter för en som människa och jag känner mig fri att leva det liv jag själv väljer att leva.

Lisa Kanebäck

Tack för oss!

Vi, de sista som arbetar kvar på FFIA:s kontor, vill passa på att tacka alla medlemsfamiljer för att vi fått vara med på er resa till att bli en adoptivfamilj. Vi riktar också ett stort och varmt tack till alla er som på ett eller annat vis arbetat ideellt inom FFIA:s styrelse, medlems- och biståndsverksamhet och också tidigare inom utbildningsverksamhet.

Det har varit roligt, lärorikt och stimulerande att få vara en del av FFIA och att få arbeta med frågor som vi brinner för. Arbetet har satt många avtryck och gett oss många fina minnen som vi tar med oss nu när vi slutar.

Vi tar också tillfället i akt och önskar er alla allt gott inför framtiden!

Annikka, Britt-Marie, Eva och Kaisa

Ny adress till FFIA från 2015

FFIA

Chalmers teknikpark
412 88 Göteborg

Besöksadress:

Sven Hultins gata 9 C, 3 tr

www.ffia.se

info@ffia.se

Medlemsavgift för 2015: 150 kr

Bankgiro 720-8929

Betalas senast

31 december 2014

*God Jul och
Gott Nytt År!*
önskar FFIA

Webbinformation till unga

Är du ung och adopterad? Vill du vara med och påverka? MIA (Myndigheten för internationella adoptionsfrågor) arbetar för att adoptioner ska göras på ett sätt som blir bra för barn och familjer. Nu ska vi göra webbinformation till barn och unga. För att informationen ska bli intressant vill vi veta vad du tycker är viktigt.

Vi söker dig som är 13-18 år och adopterad. Ring eller mejla om du vill vara med och påverka eller om du vill veta mer!

Lovisa Kim, 08-54 55 56 88, lovisa.kim@mia.eu

En ordförandes funderingar

1986 adopterades vårt tredje barn genom FFIA:s försorg. Vi är mycket tacksamma över att vi fick den förmånen att i vår familj ta emot detta barn.

Där började min kontakt med föreningen. Eftersom jag själv är adopterad blev det början till en lång relation, då jag tyckte att jag hade något att bidra med.

En dag fick jag frågan om jag ville eskortera ett barn och blev naturligtvis glad över detta, och förväntansfull. På den tiden hände det att barn av olika anledningar kom med eskort. Föreningen var då annorlunda organiserad och de ideella uppdragen var fler. Vi bodde då i Borlänge och jag blev också tillfrågad om att vara kontaktperson för familjer som kom från den norra delen av Sverige. Att vara kontaktperson innebar åtskilliga timmar i telefon för att på olika sätt stödja familjer som var igång med sina adoptionshandlingar. Vi kontaktpersoner hade ansvar för att familjerna fick sina handlingar i ordning för att kunna sändas till de olika adoptionskontakterna.

Så småningom förändrades organisationen och 90-talet kom med ett ökande antal adoptioner med väldigt många barn från Kina, som blev vårt största adoptionsland. Mitt intresse för de barn som blivit kvar i utsatta miljöer hade vuxit sig starkt efter ytterligare några eskortresor. I vår familj finns också en älskad adopterad son med flerfunktionshinder, och det hade gett mig kunskaper och kontakter inom handikapprörelsen.

När FFIA påbörjade ett SIDA-finansierat projektsamarbete med Kina kring fosterhemsplacerade barn blev jag åter kontaktad och fick möjlighet att besöka ett för mig nytt land, Kina. Mötet med de stora barnhemmen och de många barnen blev till en möjlighet att utveckla det ursprungliga projektet för fosterfamiljer till ett projekt med inriktning mot utbildning. Det innebar att FFIA var med och byggde upp utbildning för kinesisk barnhemspersonal kring behandling av klumpfot.

Så gick tiden och 90-talet går över i 2000-talet. Det var upp- och nedgångar i adoptionsverksamheten och när jag fick frågan om att bli ordförande stod vi inför stora svårigheter. Antalet barn tillgängliga för adoption hade blivit allt färre och antalet adoptioner i världen minskade. Trots att vi ansträngde oss lyckades vi inte vända den nedåtgående trenden. 2013, vid en extra föreningsstämm, fattades beslut att avveckla adoptionsverksamheten. Det arbetet har pågått hela 2014 och vi blir nu en medlems- och biståndsförening.

Så går vi vidare och framtiden är ännu ett oskrivet blad. Jag är tacksam för mina år i FFIA och är nu förväntansfull inför framtiden.

Ordförande FFIA

Thai Red Cross Children Home - Motherland Visit 2015

Återse Thailand

I slutet av 80-talet började FFIA sitt samarbete med Thai Red Cross Children home i Bangkok. Sedan dess har det kommit drygt 40 barn från barnhemmet.

För två år sedan var Ms Voraporn Keavalin, chef för Child Welfare Section och Ms Amara Penwannarkun, socialarbetare på besök i Sverige. Vid detta tillfälle träffade de flera av barnen som kom från barnhemmet. Även jag hade glädjen att få vara med vid detta tillfälle. Det var en sådan otrolig värme och glädje som fanns bland de besökande och hos Ms Voraporn och Ms Amara.

Nu har Thai Red Cross Children Home ordnat en återresa med ett gediget kulturprogram. Ni kommer att få möjlighet att komma tillbaka och se var ni växte upp under er första tid, innan ni kom hem till era föräldrar.

Givetvis är denna återresa ämnad för både föräldrar och barn. I gruppen ingår familjer från olika delar av världen. Vi hoppas att ni känner att ni vill följa med på resan, där ni även kommer få den otroliga förmånen att få träffa Thai Red Cross Children Homes beskyddare, H.R.H. Princess Maha Chakri Sirindhorn.

Programmet pågår under tiden 26 juli – 31 juli 2015. På Red Cross hemsida kan man se och boka in sig för denna återresa: <http://trc-chmotherlandvisit.org/program.shtml> Givetvis kan ni efter att programmet är slut stanna kvar i Thailand och kanske åka och bada eller se er omkring i övriga delar av landet.

Med på denna resa kommer det även att finnas en representant från FFIA.

Kristin Törngren

Fantastisk återresa. Åk med till Thailand och träffa en äkta prinsessa! Här lämnar FFIA:s representanter över en penninggåva till Röda korset 2003.